

вече никакви камбани не ме привикватъ, защото нѣма редъ въ който да бихъ могла да се наредя.

„Стоя въ стайката си, главата ми тежи и краката едва ме държатъ. А ти ще дойдешъ чакъ вечеръ. Голѣмата картина те е завладѣла напълно. И нѣма какво да се прави: трѣбва да те оставя най-после да работишъ. Но не знамъ, мили, сега, ми се мѣрка мисълта — нека се порадваме, нека си поиграемъ, че кой знае до кога ще е?

Невѣстичката ти Магда

— Наистина, — казва тя отново съ предишната усмивка — това бѣше славно време. Ние си поиграхме и порадвахме до сита. И стига ни толкова. Сега ти ще можешъ да работишъ много. Искамъ да създадешъ нѣщо вѣлико, чувашъ ли, мили мой? И рисувай ме ей такава. Съ просвѣтнало лице, само любовъ и благославяне. Дай ми огледалото, искамъ да се видя.

Азъ ѝ давамъ малкото тоалетно огледало и тя дълго се вглежда въ себе си. И усмивката ѝ още по-ясна трепти на лицето ѝ. Най-после, тя безсилно отпуска огледалото до себе си и весело казва:

— Като че ли не къмъ смъртта, а при любовта, при най-голѣмото блаженство отивамъ. Смаяна съмъ. Това направи ти като дойде. Благодаря ти, благодаря ти, любими, съ цѣлата си душа. За всичко!

— Азъ горчиво се усмихвамъ и тя продължава:

— Ваню, а може би за тия, които истински се любятъ, нѣма раздѣла, нѣма смъртъ? А?

И изведнажъ става това... изведнажъ... Тя не може дори да си отговори. Само тихо изохква отново:

— А?

Азъ скачамъ и шепна още като на жива. Та азъ не можахъ да разбера първия мигъ.

— Да, Магда... да, любима... за тѣхъ нѣма раздѣла! Нѣма смъртъ!...

Азъ я хващамъ за раменетѣ. Тя гледа съ сжщата загадъчна, блаженна усмивка. Но не диша, гърдитѣ, които преди мигъ се повдигаха така напрегнато, не мърдатъ и лежатъ тихо, тихо. Само на устнитѣ ѝ се показва розова пѣвна. Но тя се усмихва все така съ любовъ отвѣдъ смъртта, отвѣдъ черния прагъ.

— Азъ я държа въ ржцетѣ си, цѣлувамъ я по челото, по устнитѣ ѝ, като безумецъ, повтарямъ:

— Любима, Магда, нѣма смъртъ! Нѣма? Чувашъ ли? Азъ знамъ това... Азъ знамъ сега, ти ми принадлежишъ